

Niềm Hạnh Phúc Của Tôi

Trong niềm vui mừng Chúa Sống Lại con xin gửi tới quý Cha, quý souer, Hội Bạn Người Cùi cùng quý Ân Nhân lời chào thân thiện, lời chúc sức khỏe - bình an và chúc đại hội thành công tốt đẹp. Nguyên xin Chúa phục Sinh luôn luôn hiện diện và Chúa Thánh Thần đồng hành cùng Quý Vị trên mọi bước đường.

Kính thưa Quý Vị con là Nữ tu Mến Thánh Giá Vinh, hiện con đang phục vụ bệnh nhân phong tại trại Quỳnh Lập. Sau khi khẩn Trọn con được Bề Trên sai đi phục vụ bệnh nhân tại Trại Phong. Nhận nhiệm vụ mới con vừa mừng vừa lo, mừng vì mình được thực hiện ước mơ hoài bão bấy lâu nay, nhưng lại thấy lo và không kém phần sợ hãi vì không biết mình có đón nhận họ phục vụ họ như đang phục vụ Chúa không? có xem bệnh nhân như là hình ảnh Chúa để đến với họ với cả tấm lòng không? có cùng ăn cùng uống cùng ở với họ được không? biết bao câu hỏi bắt đầu lần lượt léo lên trong đầu con làm con có ý định chùn bước. Thế rồi Chúa Thánh Thần đã đến thức tỉnh con giúp con nhớ lại, trước đây con đã tự nguyện xin Bề Trên cho con đến trại phong phục vụ bệnh nhân. Hơn nữa trước khi khẩn trọn con đã quyết tâm, sống theo Linh Đạo Giá là tiếp nối cuộc đời lữ thứ hy sinh của Chúa và làm thay Chúa những việc Ngài còn dở dang. Con đã từng có máu anh hùng không sợ gian khổ, nào ngờ gian khổ đang gặm nhấm đời con và biến con thành người ti tiện, con đã tự nói với chính mình. Nếu tôi đến đây tôi sẽ đạt được hai mục đích " phục vụ và truyền giáo" sao tôi chưa sẵn sàng. Thế rồi con hạ quyết tâm xin phép Bề Trên khẩn gởi lên đường để xem nhân tình thế thái làm sao. Nhờ lời cầu nguyện mọi người con đã tự tin và can đảm lên đường. Đi một quãng đường trải dài 90 km rồi mình cũng đến nơi cần phải đến. Đường dẫn vào Quỳnh Lập đồi núi quanh co hiểm trở, gập cảnh núi rừng lại làm con mềm lòng suy nghĩ. Nơi này là đâu, gần tới chưa mà không thấy một bóng người qua lại, hai bên đường toàn là cây thông, không nhà cửa, không quán nước. Ôi những người này xấu số thật, số phận đã xui xẻo rồi sao còn phải sống biệt lập như vậy, có lẽ nhiều người vào đây rồi ở lại cho tới ngày trở về với cát bụi luôn, chứ không có cơ hội đi ra khỏi rừng thông này nữa. Con đang suy nghĩ mông lung thì ông xe ôm dừng lại báo con đã tới nơi rồi. Con tự hỏi tới nơi rồi ư? mọi cảnh vật ở đây thật là yên tĩnh cũng thật lãng mạn, nhìn sang phía đông là biển, phía tây là núi, bệnh viện là ranh dưới giữa núi và biển.

Xuống xe con vào ngay phòng bệnh thăm các bệnh nhân. Vừa bước vào buồng bệnh đủ các mùi hôi thối bốc lên từ các chất thải: như thịt bị hoại tử do nằm lâu, đồng thời do di chứng của bệnh phong, thêm vào đó là mùi hôi của nhà vệ sinh...lúc đó dạ dày con trào ngược muốn tống các thức ăn ra ngoài nhưng con cố

nén chịu không để mình nôn trước mặt họ. Lúc đó con đã bật khóc, con khóc không phải vì sợ bệnh, không phải sợ gian khổ nhưng khóc vì con thấy hình ảnh của Chúa nơi họ đã bị mất mát nhiều phần, họ bị thiệt thòi quá nhiều. Phòng họ đầy mùi hôi thối là đúng, vì tay chân họ không còn nữa, nếu còn thì cũng khó mà vệ sinh cá nhân cho mình, bên cạnh đó người thân của họ chẳng ai nhớ đến, họ vừa bị đau đớn về thể xác lại vừa bị xót xa về tinh thần. Từ đây con bắt đầu làm quen chuyện trò hỏi thăm về tình hình bệnh tật..., dần dần khứu giác của con cũng bảo hòa mất cảm giác các mùi lạ. Hai bên đã có thiện cảm con chào họ ra về để nhận phòng ở, ngày hôm sau hai chị em chúng con đến bắt tay vào việc: công việc chủ yếu của chúng con là: tắm rửa thay quần áo, lau nhà, cắt tóc, đút cơm...làm những việc này lúc đầu con cũng ngại nhưng con luôn tự nhủ mình đang làm giúp họ là đang làm cho Chúa. Những lúc như thế con thấy họ đẹp biết nhường nào, họ cũng một kiếp người cũng là hình ảnh Chúa như mình thế nhưng họ đã phải chịu nhiều đắng cay, chịu nhiều đau khổ, đau khổ lớn nhất họ phải chịu là: phải xa quê hương, xa người thân, bố mẹ anh em ruột thịt đã từ bỏ họ, hay nói cách khác họ đã bị xã hội bị dân làng đuổi đi ở biệt lập một nơi khác. Kể từ đó con đã hiểu họ, đồng cảm với họ và yêu mến họ hơn, giờ đây ngồi cạnh họ, bồng bế họ, thay quần áo, tắm rửa... đối với chúng con không thành vấn đề. Con sẵn sàng làm cho họ tất cả những gì mình có thể, miễn là mình đem lại niềm vui, đem lại nụ cười cho họ. Phần lớn họ đều mắc bệnh trong thời kỳ chiến tranh, kinh tế nghèo nàn lạc hậu, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc thì nói gì đến chuyện thuốc men. Vì vậy khi bị virus hansen ăn vào đầu là tổn thương tại đó: mắt, mũi, miệng, chân, tay...Sau đây con xin kể một câu chuyện sau đây cảm động.

Có hôm vì bận việc nên con và souer Thơm đến trễ bữa ăn, chúng con vừa bước tới cửa phòng thì bà Hiêng gọi. Souer ơi, nhờ souer xem giùm tôi sao hôm nay nhà bếp cho ăn thịt gì mà dai thế? tôi nhai mãi mà không nuốt được, lại còn nghe mùi tanh tanh nữa hình như họ nấu chưa chín hay sao sr ạ. Tôi nói để con xem nào, tới nơi con thấy bà cụ đang cố gắng nhai trong miệng một miếng bông gạc, (bông này được băng ở tay do tay mất cảm giác và mắt của bà không còn nữa nên chẳng thấy gì) miếng băng ấy rơi vào bát cơm mà bà không hay nên đã cho vào miệng ăn luôn. Nhìn thấy cảnh này chắc ai cũng phải rơi lệ, lúc đó con chỉ biết nói: cụ ạ, cụ nhả miếng này ra đi rồi đưa cơm đây con đút cho. Thế rồi bà Hiêng vẫn vui vẻ và tiếp tục ăn ngon lành.

Tuy phải chịu đau khổ, chịu nhiều mất mát và cô đơn nhưng khi gặp chúng con các cụ luôn nở những nụ cười thật tươi và luôn miệng cảm ơn các ân nhân đã thương giúp đỡ. Họ nói " năm sáu năm trở về trước chúng tôi rất khổ, phần thì nhà nước cấm, phần thì các đoàn từ thiện chưa biết nhưng bây giờ có các đoàn từ thiện đến chúng tôi cũng đỡ nhiều rồi. Nhờ qua sr mà chúng tôi đã nhận được nhiều món

quà của những người có lòng hảo tâm nhớ đến chúng tôi, mặc dầu họ chưa hề thấy tôi, chưa bao giờ gặp tôi nhưng họ vẫn gửi tiền gửi quà cho chúng tôi, tôi thật cảm động biết bao. Đặc biệt có Hội Bạn Người Cùi mặc dầu đường xa cách trở, thế mà năm nào họ cũng vượt núi băng rừng về thăm chúng tôi, gửi tiền trợ cấp hàng tháng, lại còn cho con em học bổng nữa. Nghe nói để có tiền gửi cho chúng tôi các ân nhân đã phải tiết kiệm trích ra từ đồng tiền lương ít ỏi của họ, tôi thấy họ còn hơn cả bố mẹ, anh em ruột thịt của tôi nữa. Tôi vào đây 5 năm, 10 năm thậm chí có người 20,30 năm mà người nhà có ai đoán hoài gì đâu. Nghe vậy tôi chỉ biết cảm ơn Chúa vì con cái Chúa đang học hỏi bắt chước Chúa âm thầm làm việc thiện, giúp người khác một cách nhưng không, làm ơn mà không chờ người khác trả ơn. Những ân nhân ấy chính là chứng nhân, là những cánh tay nối dài lòng thương xót bao dung của Chúa. Con luôn nhắc nhở các cụ xin Thiên Chúa, xin Thượng Đế trả công cân xứng cho quý ân nhân của mình.

Thưa quý Cha! Quý souer, Quý vị chắc quý vị cũng đã được gặp hoặc biết ít nhiều về bệnh nhân phong. Như quý vị đã biết họ là những người đáng được thương, được quan tâm, những cái đẹp của họ, họ đã nhường lại cho chúng ta hết. Vậy chúng ta hãy đền đáp ơn họ bằng lời cầu nguyện và bằng những nghĩa cử cao đẹp của mình.

Con xin đại diện cho bệnh nhân phong gửi tới Quý Hội, Quý Ân Nhân lời cảm ơn sâu nặng, xin Quý Vị nhận nơi chúng con lòng biết ơn chân thành. Nguyện xin Thiên Chúa chúc lành và trả công cân xứng cho quý Ân Nhân. Một lần nữa con kính chúc Quý Vị những lời chúc tốt đẹp nhất.

kính thư

con: Anna Trần Thị Lại

Đc: Trần Thị Lại

Bệnh viện phong tw Quỳnh Lập

Nghệ An. Việt Nam

mail: annahuonglai@gmail.com

tell: 0942852727